

af Boets slette Tilstand. Boede paa Hellerup til Gaardens Salg 1739, da hun flyttede til Rønninge, hvor hun havde leiet et Hus af Præsten¹⁾.

- d. 2. *Johan Frederik Vilhelm Korbitz*, f. c. 1669, † i Rønninge ^{21/11} 1740²⁾, 71 Aar gl., begr. ^{30/11} (Rolfsted Kbg.). Havde 1702 i 7 Aar været Capitain i sachsisk Tjeneste paa Morea, da han s. A. fra Italien forgjæves ansøger om at faa Broderen Johan Christoffers Compagni i Rodsteens Dragoner³⁾. Havde ligesom Søsteren laant Broderen, Overkrigssecretairen sine Midler, hvorfor han fik fri Bopæl paa Hellerup og siden flyttede til Rønninge.

En i Svendborg ^{13/2} 1815 død Capitain Joh. Carl Lorentz Korbitz (saaledes kaldes han i Aviserne og af Skifteretten) hed rettelig J. C. L. Kørber (hvad han ogsaa kaldes i Frue Kirkebog i Svendborg⁴⁾). Han var Capitain i Kronens Regiment.

Et Brev fra Forfatteren Budde med Bidrag til hans Levnetsbeskrivelse.

.Ved **J. L. Lybecker.**

I den af Boghandlerforeningen i 1893 udgivne Litteraturtidende stod blandt andre smaa „Forfattermedailloner“ en lille Biografi af Budde, een Side stor. Selv om visse af de heri anførte Kendsgerninger fra hans Livshistorie optoges fra det neden gengivne Brev, blev der dog ikke Plads til at optage mere deraf end at det sikkert fortjener i sin Helhed at gengives med hans egne Ord, der saa meget bidrage til at belyse hans Personlighed. Red.

---

¹⁾ Odense Amts Arkiv Nr. 188; Odense Bispeark. ²⁾ Odense Amts Ark. Nr. 185; Skiftet i Odense Amts Skifteprot. Arvingerne vare foruden Søsteren Johanne og Broderen Johan Christoffers Børn hans afdøde Søster Magdalene Sibylles Børn, der boede i Sachsen, nemlig en Datter gift med Geheimeraad Christof Sigismund Benckendorff i Bereidt og en Datter Fru Christine Nicolaitz. ³⁾ Memorialer 1702. ⁴⁾ Denne samt mange andre Oplysninger skyldes velvillig Meddelelse fra Hr. Provinsarkivar Wad i Odense.

Holstejnsminde ved Fuglebjerg den 11te November 1893.

Højtærede

Hr. Forlagsboghandler Lybecker!

Maa jeg i al Oprigtighed bringe Dem en Tak, fordi De saa venlig har tænkt paa mig, men jeg kan ikke lade være i samme Aandedræt at føje til, at jeg blev forundret over, at De kunde tænke paa at bringe et Billede¹⁾ og en Omtale af en qua Forfatter saa lidet kjendt og lidet omtalt og paaagtet Forfatter som mig. Jeg veed meget godt selv, og er ikke engang be- drøvet derover, at det aldrig kunde falde Nogen ind at tænke paa mig, naar der er Tale om Øjeblikkets danske Forfattere, og at der i og for sig heller ikke er nogen Grund dertil. Og jeg er virkelig bange for, at De heller ikke faar nogen Fornøjelse deraf, thi mit Ansigt og min Historie er akkurat lige saa lidt betydende som min æstetiske Produktion og vil næppe kunne interessere Nogen. Men, som sagt, jeg er Dem af Hjærtet taknemmelig for Deres venlige Tanke og vil gjerne, saa vidt jeg formaar, opfylde Deres Ønske om et Par Meddelelser om min ubetydelige Livshistorie, men „karakteristiske“ Smaatræk er jeg bange, der er meget Lidet af, for ikke at sige Intet, og jeg er aldrig kommet i Berøring med Mænd af virkelig literær Betydning, naar jeg undtager H. C. Andersen og C. Ploug.

Nu ja — hvert Menneskes Livshistorie har jo alligevel sit Karakteristiske, og det Karakteristiske ved min er, at der er mange Ting, jeg gjerne har villet være, og Ingenting af dem, jeg er blevet.

Jeg er født i Holbæk, men kom først til Bevidsthed om mig selv i Jylland, hvor min Fader blev Præst, da jeg var et Aar gammel, og hvor jeg ærlig og oprigtig tog fat paa at blive en god Jyde. I Rimsø ved Grenaa, midt imellem Molboerne og Kronjyderne, begyndte jeg med Flid min Uddannelse i den Retning og lod mig villigt undervise i Molboernes Livsvisdom og

---

¹⁾ Det Billede, jeg sender Dem, ligger en 14—15 Aar tilbage i Tiden, men det er det Eneste, jeg har, og jeg er bange, der ikke er noget andet at opdrive, for jeg er ikke blevet fotograferet i mange Aar. Men De maa gjerne sætte nogle Rynker til. Ærb. L. Budde.

Kronjydernes rolige Sejhed. Da jeg var en halv Snes Aar gammel, drog jeg med mine Forældre til Børglum i Vendsyssel og blev hjemme paa den Jordbund, hvor Vendelboernes støtte Kraft groede. Jeg søgte at tilegne mig den i et frisk og ubundet Hyrdeliv med Byens opvoxende Ungdom paa den dejlige Skrolshede, der strakte sig stor og alvorlig ud foran Børglum Præstegaard, og tunlede mig til Afvexling mellem Vesterhavets Fiskere og Fiskerdrenge, stærke og trofaste som Vesterhavet selv, i Løkken og Fureby. I 1850 kom jeg i Randers lærde Skole og fik — ikke mindst gennem hæftige Brydninger og Kampe mellem Latinskolens Disciple og Randers Læredrenge — Lejlighed nok til at sætte mig godt ind i jydsk Kjøbstadsliv. Saaledes havde jeg rig Lejlighed til at uddanne mig som Jyde, men Synderligt kom der alligevel ikke ud af det. 1854 blev jeg Student, drog til Sjælland, maatte vende Jylland Ryggen og kom ikke mere tilbage dertil — Smaabesøg fraregnet, naturligvis — og nu sidder jeg dybt inde i Sjælland og fortæller Alle, som vil høre paa det, at jeg er en Jyde, men kan ikke rigtig faa Nogen til at tro paa det. Prøver jeg paa — og det gjør jeg af og til — at tale jydsk til en Jyde, saa smiler han saa lumsk ad mig — mit jydsk Maal er saa temmelig glippet for mig.

Min første Fremtidsplan var at blive Sømand, helst Admiral, men den lykkedes ikke bedre, næppe saa godt engang. Min Tipoldefader, Ole Budde, var Tordenskjolds Flagkaptejn og Staldbroder, og Bedstemoder fortalte, at han havde faaet en Kugle i Livet, og den voldte, at han ikke kunde taale at ligge, men hele sit følgende Liv maatte sove, siddende i sin Seng med et Sengebaand under Armene. Disse Familieerindringer opflammede mig stærkt og fik mig tidlig til at føle, at Søen var mit naturlige Element. Heri bestyrkedes jeg af Smedekonen i Rimsø, som var min Veninde, og hos hvem jeg plejede at spise Rugbrød med Honning paa. For hende udviklede jeg alle mine Planer, som en vis Undseelse afholdt mig fra at betro min Familie i deres fulde Omfang, og det var, som jeg ofte sagde hende, min bestemte Agt, naar jeg kom hjem som Admiral, at forsyne hendes gamle Stue med flunkende nye Møbler fra alle fremmede Lande.

Planerne forekom mig at behage hende meget, og det gjorde mig bestandig mere og mere opsat paa dem. Fader tror jeg virkelig heller ikke havde Noget imod at se sin Families gamle Søkrigshæder blusse op igjen i hans Søn, og der var en Tid lang stærk Tale om at søge mig optaget paa Søkadetakademiet, men min kjære Moder, der desværre nedstammede fra lutter Landkrabber, kunde ikke uden Gru tænke paa at betro mig til det urolige Hav, og det forpurrede Sagen. Engang var jeg alligevel lige paa Nippet til at gjøre Alvor af det paa egen Haand. Jeg havde løjet for Fader, og han, som ellers aldrig hverken før eller siden, saa vidt jeg kan huske, har rørt enten mig eller Nogen af mine Søkende, havde i den Anledning givet mig en lille Overhaling. At lyve havde ikke krænket min Æresfølelse, men at faa Bank derfor krænkede den saa meget, at jeg løb bort og skjulte mig under en omvendt Vognfadning, for, naar det var blevet Nat, at flygte til Skagen — vi boede den Gang i Børglum — tage Tjeneste som Fiskerdreng og efterhaanden svinge mig op til Admiral. Dog nænnede jeg ikke, at Moder skulde være helt uden Efterretninger om mig, hvorfor jeg bad en af mine Brødre, der tilfældig kom løbende forbi, i Hemmelighed berolige hende med, at jeg var i god Behold og paa solide Veje. Følgen var imidlertid, at jeg nogle Minutter senere blev halet ud fra Vognfadningen og slukøret bragt paa tørt Land igjen. Der blev jeg og har fra det Øjeblik og indtil denne Stund undset mig ved at gjenoptage mine Sømandsplaner.

Hertil bidrog det ogsaa, at min Hu omtrent paa samme Tid ganske naturligt maatte vende sig fra Søetaten til Landetaten. 1848 kom, Krigen brød ud, og en ny Følelse af noget Stort og Vidunderligt kom og fyldte Sindene, som den friske Kuling fylder Sejlene efter et langt og sløvende Vindstille. Vi Drengene følte med Smerte, at vi levede i en Udkant af Landet og ingen Udsigt havde til selv at komme med ind i Eventyrets friske Storhed. Men det kom, før vi anede det. En Formiddag kom der pludselig en paalidelig Meddelelse om, at Tysken havde aabnet Rendsborg Tugthus og sluppet alle Slaverne løs paa de Danske — i Ilmarscher drog de op gennem Jylland, skjændende og

brændende, hvor de kom frem. Et Par Timer efter fik vi sikker Underretning om, at Aarhus og Randers var i Fjendens Vold, og lidt over Middag kom en Gaardmand, der havde været i Aalborg, jagende Alt, hvad Remmer og Tøj kunde holde, og berettede, at i samme Øjeblik, som han kjørte ud af Nørre-Sundby, havde Slaverne begyndt Angrebet paa Aalborg — han havde selv set Røgen begynde at vælte op fra Aalborg Huse og hørt Kanonerne dundre paa den anden Side af Fjorden. Her var ingen Fejltagelse mulig, og der var ikke en menneskelig Sjæl fra det mindste Barn til den viseste Gubbe, der tvivlede om, at den Sag var i sin Rigtighed. Og da rejste Vendelboerne sig i hele deres gamle Standhaftighed. Inden Aften var der trukket en Kordon — jeg bed Mærke i Ordet, fordi det klang mig saa yndig fagmæssigt — over hele Vendsyssel fra Vesterhavet til Kattegat for at forebygge enhver OVERRUMPLING, og i hver eneste By holdt Mandskabet sig færdigt til øjeblikkelig Udrykning. Natten forløb imidlertid i Ro, men næste Dag stod hele Sognets mandlige Befolkning samlet paa Gaden for at drage Fjenden i Møde, rustet med gamle Sabler og rustne Geværer, Høtyve og Plejle eller i Nødsfald store Slagterknive. En Flok Drengene blev udtaget for at tjene Hæren som Spioner, men til min bitre Sorg maatte jeg ikke komme med. Ud for Løkken var et Skib gjort sejlklart for, naar det kneb, at optage Oldinge, Koner og Børn og føre dem i Sikkerhed til det venligt sindede England, men til min Trøst erklærede Fader bestemt, at han vilde blive og dele Skjæbne med sin Menighed, og Moder erklærede, at saa vilde hun blive og dele Skjæbne med ham, og vi Børn erklærede heller end gjerne, at saa vilde vi ogsaa blive og dele Skjæbne med dem Begge. Alt dette Heltemod kom dog desværre ikke til nogen Nytte, thi op ad Dagen fik vi at vide, at Slaverne havde tabt et stort Slag ved Viborg, hvorefter Krigen rykkede tilbage med en lige saa rivende Fart, som den før var rykket frem, indtil den havde opløst sig i det Ingenting, som den var kommet af. Men sin Virkning havde den gjort, for fra nu af vidste vi, hvad Krigen var, med Liv og Sjæl var vi med i den og følte os stolte af vor egen 11te Bataillon. Fra Præstegaarden

havde vi baade et Øg og en Karl med. Øget var Dragonhest, men Karlen var kun Dragon, og hvert Efteraar, naar Vaabenstilstanden var sluttet, kom han ridende hjem paa det. „Stakels Karl! Hvor han har maattet hugge sig igjennem!“ sagde Moder medlidende, naar hun saa ham komme, men ved de Ord steg tusende æventyrlige Billeder fra Slagets Tummel op for min fyrige unge Sjæl og tændte den i Brand. Jeg græd af mit ganske Hjærte, da Efterretningen kom om Affæren i Ekernfôrde Fjord, og Fader med alvorligt, bedrøvet Ansigt gik op og ned ad Gulvet, og Moder sad stille og bleg i Sofaen, mens store Taarer rullede ned over hendes Kinder. Og jeg jublede med i vilden Sky, da „Sejrens Engel fløj over Ø“ fra Fredericias Volde — kun lidet tænkte jeg paa, at „dens Vinger drypped af Blod“. Da blev det mig umuligt nogensinde at blive en Antimilitarist, men Fæstningen kan jeg dog heller ikke rigtig med, for det er mit militære Ideal, at naar man er i Krig, saa skal man komme ridende paa en Dragonhest og hugge Fjenden ned for Fode — skyde ham tiltaler mig ikke nær saa meget. Kort sagt, da blev det mig klart, at det var min Bestemmelse at blive Kriger til Lands, og dertil har jeg ganske rigtig gjort et Par Tilløb, blandt Andet som Reserveofficersaspirant paa Kronborg i 1861. Men heller ikke i denne Stræben havde jeg Held med mig. Da jeg havde været der et halvt Aar, blev jeg skammelig kasseret, dels fordi min Krop aldeles ikke passede til Uniformen, og dels fordi mine Anlæg ikke passede til Subordinationen. I Krigen 1864 kom jeg derfor med som Menig og begyndte godt. Jeg var med ved Dannevirke og udmærkede mig paa Retraiten ved at blive sendt ud paa Furagering omkring Hønsnap og vende tilbage ridende paa en Brændevinstønde under mine Kammeraters hjærtelige Anerkjendelse. Men faa Uger efter, at vi vare komne til Dybbøl, blev jeg kommanderet til Intendanturen, muligvis paa Grund af min Bedrift ved Hønsnap, og i denne, den mindst anerkjendte og hædrede Del af den lille tapre danske Hær, blev jeg haabløst stikkende, skjönt jeg gjorde et Par Forsøg paa at slippe ud derfra igjen. Det lykkedes som sagt ikke, og saaledes forsumpede min militære Løbebane.

Saa har jeg ogsaa gjerne villet være Digter og haft næsten lige saa meget Held med det som med det Øvrige. Det var som Discipel i Randers Skole, at jeg begyndte mine Anstrengelser i den Retning, og jeg anvendte virkelig megen Flid derpaa, saa naar det alligevel ikke er blevet til Noget, er Skylden ikke min. Hvordan jeg fik det Indfald at hengive mig til denne Idræt, som kostede mig mange vanskelige Timer — nu, det har Flere gjort Erfaring om end jeg, og det er i Grunden ganske undskyldeligt. Jeg havde visselig ikke noget Væld af Ideer, som trængte paa og formede sig af sig selv — det havde været smukt, hvis jeg havde haft det, men jeg havde det ikke. Derimod begyndte jeg for første Gang at læse de virkelige Digteres Værker, eller i alt Fald for første Gang rigtig at forstaa dem, og de greb mig og tog mig med sig. De optog mine Tanker og fyldte mig med Glæde, de rørte mig baade til Smil og til Taarer, som jeg tidt med Undseelse og Møje maatte skjule for mine Kammerater, og saa — saa syntes jeg, det maatte være det Dejligste i Verden at kunne gjøre noget Saadant; og saa — saa forekom det mig at maatte være den naturligste og ligefremmeste Vej til at blive berømt, hvilket ogsaa hører til de Ting, jeg gjerne har villet være og ikke er blevet; og saa — saa gav jeg mig i Lag med det med en god Villie. Det er gaaet Hundrede og atter Hundrede paa samme Maade, men Adskillige har haft mere Held dermed end jeg. Imidlertid arbejdede ogsaa jeg ærligt og ufortrødent, anvendte mange møjefulde Timer paa at finde Ideer, endnu flere paa at give dem Fødde og Rim og fyldte paa den Maade nøjsommeligt en Stilebog med Vers, som jeg har endnu og bliver grumme undselig over, naar mit Øje falder paa den. Og dog var det gode Timer, thi der boede i dem Drømme, som jeg tror, har bragt mig selv noget Godt, om end ingen Anden. Dertil kom, at jeg dengang havde en Tilhænger — nu er han død og borte, den Kjære, og jeg har ingen længere. Det var en 2—3 Aar ældre Klassekammerat, som selv ikke gav sig af med Kunsten og derfor desto mere uhildet og oprigtigt kunde interessere sig for mine Bestræbelser. Hver Gang jeg med megen Besvær havde faaet lavet et Vers, læste jeg det øjeblikkelig for

ham og fandt en stor Opmuntring i den Grundighed og Alvor, hvormed han drøftede det med mig. Han fandt, og jeg gjorde det ikke mindre, at der var noget Lovende i min Produktion, men da vi dog ønskede at have en Authoritets Dom for vore Forhaabninger, saa sendte vi engang mine Rim ind til en tidligere Klassekammerat, der havde forladt Skolen og nu læste til Artium i Kjøbenhavn. Som videnskabelig Hovedstadsbeoer indsaae vi, at han maatte forstaa sig paa Tingen, og det viste sig ogsaa, at vi deri ikke havde taget fejl. Han svarede meget aabent og uforbeholdent, at jeg vel kunde drive det til at blive en Digter som Ewald eller Wessel, men derimod aldrig vilde naa en Holbergs eller Øhlenschlægers Rang. I mit stille Sind tænkte jeg, at det tog han dog maaske fejl i, men det har alligevel viist sig, at han havde ganske Ret i det sidste Punkt — om han ogsaa havde det med Hensyn til det første, turde være mere tvivlsomt. Denne Dom var os imidlertid meget til Bestyrkelse, og siden den Tid læste min kjære Tilhænger aldrig et daarligt Digt af en god Forfatter, uden at han bemærkede: „Det er noget Skidt! Det kunde Du have gjort lige saa godt, Budde!“ til hvilken Bemærkning jeg plejede at knytte nogle beskedne Indvendinger, men tog den ikke desto mindre gjerne til Indtægt. Ingen vil finde det urimeligt, haaber jeg, at jeg, da jeg var bleven Student, i Tillid til saadanne Opmuntringer besluttede at gjøre mit smukke Pund frugtbringende efter en større Maalestok. Meget ung skrev jeg en Fortælling, som jeg kaldte „Tre Dage i Vendsyssel“ og lovede mig overmaade Meget af. Jeg overvejede nøje, hvem jeg først skulde lyksaliggjøre med den, og mit Valg faldt paa ingen Ringere end H. C. Andersen. Ham sendte jeg med al en ung Forfatters elskværdige Frejdighed mit lille Manuskript, tillod ham at læse det og bagefter sige sin Mening om det. Lidt mere kneb det imidlertid, da jeg skulde gaa op for at høre denne Mening. Jeg maatte vente over en Maaned for at samle Mod dertil, og da jeg gik op ad Trappen i Nyhavn, da følte jeg mig pludselig saa lille bitte, saa ydmyg og saa skamfuld, at jeg uvilkaarlig knælede midt paa Trappen og bad i Løndom om Naade og Overbærelse. Men da jeg gik bort fra

ham, da elskede jeg H. C. Andersen, ikke længer blot som Digter, men som Menneske. Jeg følte, at jeg for første Gang i mit Liv havde mødt En af de Store blandt Menneskene, og jeg skylder mig selv at sige, at det var blevet mig tusende Gange mere værdt end mit stakkels dumme Manuskript, der for Resten senere ved hans Medvirkning blev trykt i „Berlingske Tidende“. Han var mig god indtil det Sidste, og jeg veed, at det ikke i fjærneste Maade stammede fra Noget hos mig, men fra, at han selv var god, som han var stor — menneskelig talt. Dog ansaae jeg mig nu for retslig bemyndiget til at fortsætte mine poetiske Bestræbelser, gjorde i de følgende Aar nogle smaa og ubetydelige Forsøg derpaa — et Par af dem ere trykte i mine senere Samlinger — og lavede endelig i 1862 en lille Vaudeville, som kom dødfødt til Verden paa Kasinos Scene og blev stille og uden Deltagelse begravet efter nogle ganske faa Opførelser. Lykkeligvis forstod jeg selv, da jeg saa det, at det var Noget af det floueste og mest intetsigende Tøjeri, jeg nogensinde har set og hørt, og da lovede jeg mig selv ærligt og alvorligt, at nu skulde det være forbi med de barnagtige Forsøg og Indbildninger, der til Nød kunde taales af en dunhaget ung Student, men ikke af et Menneske, der allerede var et Stykke over Midten af Tyverne. Som sagt, jeg mente det virkelig ærligt, men desværre holdt jeg kun Løftet til 1871. Da kom der mig nogle Børn paa Tvers, som jeg ikke kunde slippe af med, fordi de forekom mig saa naivt rørende og indtagende, at de ikke lod mig Ro, førend jeg fik dem puttet ind i „En ungdommelig Historie“. Dengang var det virkelig Frøken Fanny, Peter og Mortens Skyld, og ikke min — jeg vil have min Ryg fri. Og at jeg saa blev ved, det har Dr. Ploug megen Skyld i. „En ungdommelig Historie“ havde den Ære — for det *var* en Ære — at blive trykt i „Fædrelandet“, og Plougs baade milde og mandige Personlighed gjorde et mægtigt Indtryk paa mig. Han talte saa venligt om Alt, hvad det var muligt at tale venligt om, roligt og kjærligt advarende, hvor der var Grund dertil, og det var der saa tidt. At han har stor Lod og Del i Fortsættelsen af mine Skriverier, er vel næppe nogen Fortjeneste, men jeg selv

skylder ham meget og staar i en Taknemmelighedsgjæld til ham, som jeg altid har gjemt og altid skal gjemme blandt mine kjæreste Erindringer. Men baade han og min kjære Forlægger, K. Schönberg, maa finde sig i at bære lidt af Ansvaret for, hvad jeg i den sidste Snæs Aar har skrevet og derved forsyndet mig i. Thi jeg skrev, jeg smilte og fældede Taarer derved i Enrum og havde min Glæde deraf, mens det var mit og ingen Andens, men naar det var færdigt, saa var det saa underlig mat, saa henflydende og stemningsløst mod det, jeg havde set i Drømme. Og naar Nogen talte venligt derom, følte jeg med Undseelse, det var kun lidt fortjent, men naar jeg blev rakket ned, saa havde jeg bitre Timer, hvor jeg tidt maatte kæmpe haardt med mig selv for ikke at blive lidt ond. Nu, det skulde vel saa være for min personlige Udviklings Skyld, men som Forfatter, det veed jeg godt, er der Faa af dem, som nu skriver, der blive saa lidt ænsede og have saa lidt at betyde som jeg — jeg vilde gjerne, da jeg var ung, være blevet en Digter og blev det ikke.

Og Mathematiker — det har jeg ogsaa gjerne villet være og tror virkelig endnu, at jeg havde lidt Anlæg derfor, men Skjæbnen har ikke villet det. Da jeg havde taget min Magisterkonferens i Mathematik, kom jeg til Hindholm Folkehøjskole og fik de unge Bønderkarle kjære, til Holstejnsminde og kom til at holde af de fattige Børn. Derved blev jeg Skolemester og Børneopdrager, og det havde jeg egentlig aldrig før tænkt paa, at jeg vilde være. Det kom ganske af sig selv den første Jul, jeg tilbragte paa Holstejnsminde og saae med Undren paa det rige Fond af uskyldig Glæde, af kaldende Længsler og rige Muligheder, der laa gjemt i alle disse fattige, smaa Existenser. Der fandt jeg min Hustru, der havde kjendt og var draget til alt Dette længe før jeg, og saa blev det, uden at vi stræbte derefter, vor fælles Gjærning at arbejde derfor saa trofast og kjærligt, vi formaaede.

Nu sidder jeg paa Holstejnsminde som en graaskjægget, aldrende Mand, vilde gjerne være Lidt af en faderlig Ven for de fattige og hjemløse Børn og tænker af og til paa, om det skal gaa med det som med alt det Andet — jeg vilde gjerne

have været det og blev det ikke. Men det er slet ikke med Bekymring, jeg tænker derpaa, thi jeg har følt og forstaaet, at i Alt, hvad jeg gjerne vilde være og ikke blev, i Alt, hvad jeg greb efter og ikke fik, har Gud ledt mig frem til det, der var bedst. Og det er den Tro, jeg har bevaret fra min Barndoms Dage og haaber aldrig at slippe, at det vil han ogsaa fremdeles gjøre.

Ja, her har jeg, højstærede Hr. Lybecker, skrevet en hel Del, som det er faldet mig ind, men om Noget af det er til at bruge, det er et Spørgsmaal, som De selv venligst maa afgjøre. Hvis ikke, saa er det gaaet mig saadan før. Tak endnu engang for Deres Venlighed.

Deres med Højagtelse forbundne

L. Budde.

Lidt om den norske Gren af Familien Gude.

Af Th. Hauch-Fausbøll.

Nedenstaaende vil formentlig bekræfte Hr. Arkivar Thomle's Formodning i dette Tidsskrift (V, S. 93 f.) om de to Brødre Johannes og Ernst Albert Gude's Oprindelse.

Ved „Oberstløjtnant“ Nicolai Gude menes utvivlsomt daværende Kaptejn-løjtnant Nicolaus Gude¹⁾. Denne maa allerede 1675 have staaet i Hæren, thi i nedennævnte Ansøgning af 1705 anfører han, at han har deltaget i Kampagnen for Wismar, ligesom han i Hertugen af Würtemberg's ledsagende anbefalingsskrivelse siges at have deltaget i den forrige skaanske Krig. 1679 var han Auditør ved Tropp's Rytter Reg., da han 9. Feb. søger om en Auditørpost ved den kgl. Livgarde og anfører, at han for 2 Aar siden har faaet Ansættelse som Auditør af Generalmajor Rantzau og kan skaffe godt Vidnesbyrd om sit Forhold²⁾. Ansøgningen blev ikke bevilliget, men 1680 blev han Auditør i 2. sjæll. Nat. Rytter Reg., 1683, 27. Feb. Løjtnant,

¹⁾ Velv. Medd. fra Hr. Oberstløjtnant Hirsch.

²⁾ Indk. Sag. 1679, Feb., Lit. C.